

Čist metal i brzina

Ovog jutra me je probudila toplina sunčevih zraka – odmah sam znao da će dan biti lep. I pored toga, juče sam bio planirao da danas zajedno sa suprugom posetim jedno od najčudotvornijih i najmisterioznijih mesta na planeti, muzej Luvr. Oduvek sam ga smatrao svetilištem, svetim mestom u kome se nalaze najvrednije tvorevine čovečanstva, mestom u kojem je vreme stalo i u kojem istorija prkosi sadašnjici i opstaje nezavisno od nje. A opet, šta je istorija, nego trenutak malopre?

- Dobro jutro, gospodine. Nadam se da ste lepo spavali – upita me metalni glas mog vernog sluge-robot, Majlsa.

- Naravno, Majlse – odgovorih. –Šta sam sanjao sinoć?

- Sanjali ste kako velikom brzinom putujete na oblacima, gospodine.

- Da, tačno, sad se sećam. Predivan san.

Kako sam silazio sa potkrovlja, mogao sam da osetim opijajući miris mimoze i tek skuvanog čaja od brusnice. Uz doručak sam, po običaju, čitao novosti iz sveta na tabletu, uz tihu muziku sa radija.

- Kako si spavao, dragi? – moja supruga me upita svojim anđeoskim glasom.

- Divno, Lilijan, divno. Majls kaže da sam sanjao kako putujem na oblacima. Ti?

- Ja sam bila na beskonačnom polju ljubičica u proleće.

- Predivno.

- Želite li još nešto, gospodine?

- Ne, Majlse, hvala. Možeš preći u hibernaciju.

Robot se pokloni i udalji od trpezarijskog stola.

- Jesi li čula ovo, Lili? Ova 2051. godina je do sada bila najtoplija. U januaru je izmereno čak 10 stepeni na Antarktiku. I karte za Mesec su pojeftinile.

- Pa, ako bude preko 130 stepeni u julu, možemo otići na Mesec. Prijaće nam manja temperatura i gravitacija. A i čula sam da imaju i ekskurziju do tamne strane Meseca.

- Egzotično.

- Danas idemo u Luvr?

- Naravno, draga.

Nakon što smo imali uobičajeno bajkovit doručak, svako je otišao svome poslu i obavezama. Lilijan je morala da pođe malo ranije jer je imala nekog posla u sektoru za zaštitu prirode, a sada, u martu, zračenje zna da bude veoma jako čim dan poodmakne. Kao i uvek, pre nego što sam otišao na spavanje, ostavio sam teleport da se puni preko noći.

- Majlse?

- Da, gospodine?

- Odelo „POSAO_OTMENO_003“.

- Odmah, gospodine.

Robot me obuče u moje svakodnevno poslovno odelo: crnu košulju, pantalone i kravatu. Statističar svetskog glasa mora izgledati otmeno.

Uključih teleport.

- Destinacija?

- „STANICA_METRO_018c.“

- Ne zaboravite, gospodine: „Jedan smešak, jedna zdrava misao više“.

Kiselo se nasmejah.
- Naravno, Majlse. Naravno.

*

Ovog dana, kao i svakog ponedjeljka, čekao sam čitavih pet minuta na stanici da uđem u brzi voz. Punjenje solarnih ćelija je bilo efikasno i brzo, ali gužvu su pravili brojni roboti koji su se slali nazad kompanijama posle redovnog subotnjeg servisiranja. Bilo je tu raznih robota: robota destilatora vode, robota čistača, robota mehaničara, pa čak i robota korisničke podrške.

Nakon što sam se smestio u voz, seo sam na svoje numerisano „015_Aa“ mesto. Najbolje mesto koje si mogao dobiti od firme. Prvo do prozora. Možeš da vidiš kako svi automobili izgledaju sićušno, tamo dole. Možeš da gledaš bezbrojne kancelarije megalomanskih kompanija dok tvoj voz zvučnom brzinom juri pored njihovih oblakodera. Ispred treće stanice na kojoj smo punili solarne ćelije, na otprilike pola puta do posla, videh nešto predivno. Videh jedan predivan cvet koji je izrastao između dve metalne ploče na trotoaru. Začudih se kako nešto tako jednostavno može imati toliko boja: zelena, plava, crvena, pa opet zelena... Nije bio metalne sive boje. Pomislih: „Kako ovo nisam ranije video?“

Nekoliko sekundi sam ga posmatrao, zadivljen, opčinjen njegovom neobičnošću, njegovom višebojnošću i gracioznošću, a onda me prostrela misao o obavezama.

Brzo izvadih tablet i otvorih planer.

Videh da imam tri sastanka sa zaposlenima u prvih pola sata, a da zatim moram da napravim dijagram dnevne zarade.

Povratih pogled ka cvetu, nadajući se da je još tu.

Prevario sam se.

Već smo krenuli.

*

Kao i svakog radnog dana, na ulazu me pozdravi firmin robot-batler, Stjuart, koji me je i otpratio do lifta. Za pet sekundi sam se našao u svojoj kancelariji. Na stolu me je čekao sveže skuvan kapučino i jedan soliter holo-folija. Samo se melanholično setih vremena pre nekih 50-ak godina kada sam kao đak jednostavno pisao grafitnom olovkom po sveskama od papira.

U tom trenutku tablet počeo da mi zvoni, podsećajući me na sastanak sa zaposlenima.

Uzeh sa stola jednu fasciklu sa holo-folijama na čijem malom displeju je bilo ispisano: „sastanak sa prvim upravnim odborom“ i užurbano napustih kancelariju, sa metalnim zvukom zatvaranja vrata iza sebe.

*

Sastanak sa komisijom je prošao uobičajeno dobro. Utvrdili smo da nam je zarada na olovkama za holo-folije porasla čitavih 0,12 procenata, što je veoma dobro, ali ništa što nismo očekivali. Odmah nakon što smo završili sa izlaganjem činjenica i preporuka za poboljšanje poslovanja, raspustio sam sastanak i otišao u kancelariju. Tu me je čekao još jedan soliter holo-folija pored onog od jutros i jedna gomila kontrolnih tablica koje je trebalo, naravno, iskontrolisati. Bacio sam se u fotelju, zarotirao za jedan polukrug i pogledao kroz prozor. Video sam samo

prozore susednog oblakodera, koji je takođe pripadao našoj kompaniji, i gotovo neprimetne brze vozove koji su stalno tuda prolazili. Nažalost, nije bilo stanica nigde u blizini, tako da nisam mogao da vidim ni jednu novu osobu. Šteta. Jedino sam se na to žalio. Ali, mesto „015_Aa“ u vozu – zaista velika privilegija. Tako sam u miru i tišini (sve je bilo zvučno izolovano) bio sâm sa svojim mislima nekih minut ili dva, dok kolega sa posla ne pokuca na vrata moje kancelarije.

- Da?

- Ovo ti šalje Rodžer. Moli te da mu odmah napraviš kalkulaciju, ima sastanak za dva minuta.

- U redu.

- Pa, kako ti je supruga?

- Dobro je, Majk, hvala na pitanju. Tvoja?

- Super, kao i obično.

- Planirao sam da danas sa Lili odem u Luvr.

- Sjajno. Lepo se provedite.

- Hvala.

*

Dan na poslu je bio vrlo naporan. Vratio sam se kući oko jedanaest sati uveče. Zbog slabog UV zračenja, došao sam peške od stanice do kuće. Prijao mi je svež vazduh.

Na ulazu u kuću pozdravio me je Majls.

- Kako ste proveli dan na poslu, gospodine?

- Dobro, Majls. kao i obično.

Otišao sam u kupatilo, istuširao se i oprao zube. Majls me je obukao u odeću za spavanje. Ja i supruga smo legli u krevet skoro istog momenta.

- Kako je bilo na poslu, draga?

- Odlično, dragi.

- Nećeš verovati šta sam video danas. Cvet. Sa puno boja.

- Divno, dragi.

U krevetu sam neko vreme razmišljao o tom cvetu.

- Opet nismo otišli u Luvr, Lilijan.

- Nema veze. Sutra ćemo.

*

Skočih iz kreveta. Bio sam mokar kao da sam preplivao Dunav, a srce mi je lupalo kao da sam istrčao maraton. Sunce je tek izašlo. Brzo uključih stonu lampu i pogledah u kalendar.

- Uh, 2012. godina. Dobro je. Kakav ružan san.

Zadovoljan, bacih se u krevet i nastavih da spavam. Posle sam sanjao jedan lep san. Sanjao sam jedan cvet.